

[Kirkeministeren.]

formaliteter. Jeg forstod udmærket godt hensigten dermed, men jeg tror, jeg må advare mod, at man fra den side søger at presse sådanne bestemmelser frem.

Det ærede medlem bebudede et forslag fra det konservative folkeparti om visse foranstaltninger — ja, til en kirkeforfatning kan man vel ikke kalde det, men til noget i den retning. Det ærede medlem henviste til, at man i Norge og Sverige har visse foranstaltninger i så henseende, og talte i den forbindelse om det nordiske samarbejde, idet det ærede medlem mente, at det måtte presse os frem til at gennemføre noget tilsvarende. Jeg er i så høj grad som nogen interesseret i det nordiske samarbejde, og jeg vil meget gerne være med til at fremme det, men der er een ting, som vi vist alle er enige om, og det er, at nordisk samarbejde betyder ikke, at vi skal fjerne alle forskelligheder — og det bør det heller ikke betyde. Der er på det kirkelige område i de tre nordiske lande så store forskelligheder, at jeg ikke er sikker på, det vil være muligt for os at skabe nøjagtig de samme forhold i de tre nordiske lande. Det er iøvrigt et så stort principielt spørgsmål, at det efter mit skøn ikke bør medtages i denne forbindelse. Helt uden det lægmandselement, som det ærede medlem efterlyser, er vi jo ikke i den danske folkekirke. Vi har jo menighedsrådenes indflydelse i forbindelse med provstiudvalg, bispevalg o. s. v. Om man netop skal have en forsamling, der så at sige kan tale på kirkens vegne, ved jeg ikke; det tror jeg der vil være stor uenighed om, og jeg tror som sagt, at dette spørgsmål er så stort, at det ikke hører med her, hvor vi taler om en ændring i menighedsrådsloven.

Det ærede medlem fru Bodil Koch og også det ærede medlem hr. Fibiger talte om hensynet til mindretallene. Den $\frac{3}{4}$ -bestemmelse, der nu er kommet frem i forbindelse med de ændrede indstillingsregler, skulle kunne komme til at gå mindretalsinteresserne for nær. Jeg indrømmer blankt, at her er noget, som bør ændres; jeg har ikke været tilstrækkelig opmærksom på det ved lovforslagets affattelse. Det vil være rimeligt, at der vedtages en sådan ændring, at man virkelig vil kunne beskytte mindretallene; det kan man ikke, sådan som forslaget nu er affattet, og jeg er villig til at komme med en sådan ændring, når udvalget begynder sit arbejde.

Noget tilsvarende gælder sognebåndsløsningen. Også det spørgsmål kan vi tale om i udvalget, idet jeg også her er villig til at

se på det og sikre den rimeligste og mest retfærdige ordning.

Det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit spurgte, hvordan man med disse bestemmelser skal kunne kontrollere, om en eller anden, der virkelig fornægter kristendommen, ikke optages på valglisterne. Jeg indrømmer blankt, at det naturligvis er meget vanskeligt, men det er også vanskeligt som det er nu, navnlig i de store byer. Hvem har kunnet føre nogen virkelig kontrol dermed? Har man gjort noget virkelig forsøg på — jeg havde nær sagt at skulle bukkene fra fårene? Det tror jeg har været vanskeligt, og det vil være vanskeligt. Det ærede medlem ville have sikkerhed for, at man i højere grad kunne værne menighedsrådene mod sådanne personer, der altså stiller sig i åbenlyst modsætningsforhold. Jeg må hertil sige, at det står fremdeles til menighedsrådene selv; der er jo adgang dertil, hvis man mener, at burde skride til sådanne undersøgelser og handlinger.

Endvidere spurgte det ærede medlem, om politiske lister kunne afvises. Jeg må sige klart: nej, det kan de ikke. De har aldrig kunnet afvises; der har aldrig været forbud mod rene politiske lister, og selv om man søgte at skabe et sådant forbud, ville en liste, som i virkeligheden var politisk, let kunne camoufleres, så at den dukkede op under et andet navn. Hvordan skulle man under sådanne forhold kunne afgøre, hvad der er politik og hvad der ikke er politik?

Jeg udtaler håbet om, at de virkelige kirkelige interesser under alle forhold vil slå igenem — det er det, det kommer an på.

Der er endnu et spørgsmål, jeg vil besvare, inden jeg går over til de større ting, jeg vil tale om.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen var inde på den bestemmelse, der går ud på at give ministeriet mulighed for indgriben overfor menighedsråd, der ikke overholder lovreglerne. Bestemmelsen tiltalte ikke det ærede medlem; han drog en sammenligning med skolemulkter. Jeg synes ærlig talt, der er nogen forskel på de to ting. Også i forbindelse med de kommunale råd har man måttet indføre sådanne bestemmelser, der i givet fald giver ministeriet myndighed til at skride ind.

Det er meget godt, at det ærede medlem appellerer til menighedsrådenes samvittighed, men jeg har allerede i den forholdsvist korte tid, jeg har virket, opdaget, at der jo er menighedsråd, hvor samvittigheden synes at sove lidt for stærkt. Der har været tilfælde, hvor det virkelig havde været ønskeligt at